

се борятъ за свободата на България, сама бѣ изпратила двама отъ тѣхъ — Ангелъ и Петъръ, въ чета-та на Хаджи Димитра и дори не заплака, когато научи, че Петра сж убили и че Ангела сж осждили на заточение. Не заплака, защото зна-еше, че за свободата сж нуждни много жертви.

Баба Тонка не се запитваше, защо толкова късно ще дойдатъ гоститѣ. Нейната грижа бѣше да обгледа, нѣма ли наоколо скритъ нѣкой предателъ или нѣкое любо-питно заптие.

Тя напрѣгваше очи да види по-добре въ мрака, когато предъ нея изъ невидѣло застана високъ младъ човѣкъ, съ хубава черна брада, облѣченъ въ европейски дрехи, съ тънко бастунче.

Баба Тонка се сепна, но на ча-са се овладѣ. Помжчи се да си спомни, виждала ли е другъ пжтъ този младъ човѣкъ.

— Добъръ вечеръ, бабо Тонке, — поздрави непознатиятъ.

— Далъ Богъ добро, — отвърна старицата и още повече се взрѣ.

— Никола тука ли е?

— Нѣма го, — троснато рече баба Тонка и понечи да се прибе-ре въ кжщи. Не ѝ се хареса този младежъ, облѣченъ така гиздаво, като мома. Не приличаше на дру-гитѣ млади хора, които идваха въ кжщата ѝ. Онѣзи бѣха окжсани и одърпани; гладни и капнали за

сънъ; едва имаха сили да ѝ гово-рятъ. Този бѣше другъ човѣкъ.

— Чудна работа! — промълви младежътъ. — Чакахъ го толкова време, а той не дойде. Самъ ми каза да го чакамъ, а пъкъ...

— Хм!... — помисли баба Тон-ка. — Този добре си е научилъ урока. Разправя, че ужъ Никола го е накаралъ да чака, та да види, кой ще дойде у дома. Сигурно е предателъ.

— Почакай, баби, — каза ви-соко тя и се засмѣ. — Почакай! Край вратата ми винаги чакатъ по единъ-двама предатели. Съ тебе нѣ-ма да станатъ повече.

— А, а! — викна младежътъ из-ненаданъ. — Ти мене за предателъ ли ме смѣташъ? И тази хубава, бабо Тонке!

— Не те смѣтамъ, баби, ами тѣй си приказвамъ, на приказка да се намирамъ.

Тя се обърна и тръгна да се прибира, но чу стжпки отъ горния край на улицата и се спрѣ. По-мисли за сина си, който щѣше да дойде съ опасенъ гостъ и се за-суети. Докато намисли, какво да прави, предъ портата спрѣха двама души. Непознатиятъ се бѣ дръп-налъ въ сѣнката на едно дърво.

— Мале, ти ли си?

— Влизайте бързо, — сопна се баба Тонка, — влизайте, че единъ се навърта тука отъ нѣкое време. Васъ следи.